

[Paul Hansen (Kalundborg).]

selvom det ikke er blevet tilfældet, anser vi det resultat, der er nået, for egnet til at opfylde formålet med de ting, vi har drøftet i disse dage.

Med disse ord skal jeg anbefale de fire lovforslag, som her er til behandling, til vedtagelse her i tinget, og jeg skal anbefale de foreliggende ændringsforslag til vedtagelse.

Aksel Larsen: Jeg beder om undskyldning for, at jeg meldte mig lidt sent — jeg var ikke klar over, at fire af partierne i denne sal havde besluttet sig til, at udover udvalgsordføreren bemærkninger skulle der ikke fra deres side siges noget ved denne formelle anden behandling af en række lovforslag. Sådan set kan jeg godt forstå, at man har indstillet sig på det, i hvert fald kan jeg ikke have så meget at sige efter den meget kortfattede, meget summariske og meget lidet oplysende redegørelse, vi her har fået fra den ærede ordførers side. Der er ikke givet oplysninger om ændringsforslagene, udover hvad der står i betænkningen og i selve ændringsforslagene; der er ikke givet nogen begrundelse for dem; der er ikke givet oplysning om, hvor meget de påtænkte afgiftslove kan tænkes at give til statskassen for hver enkelt afgifts vedkommende, og der er ikke givet nogen forklaring, som man kan blive synderlig klog af, på de aftaler, der iøvrigt er truffet mellem de to forligspartier, der i øjeblikket udgør flertallet her i tinget. Derfor er det vanskeligt eller næsten umuligt at diskutere det. Den ærede ordfører fortalte f. eks., at man agtede at spare på forsvarsudgifternes område ved at udskyde anlægsarbejder, ved at indkalde 3 000 mand færre og ved at udskyde genindkaldelserne til 1956 og måske også på anden måde, men han fortalte ikke, hvad hver enkelt af disse foranstaltninger ville komme til at betyde i praksis for pengevæsenet; der kom heller ikke nogen samlet oversigt over, hvor store militærudgifterne ville være, og der kom ingen forklaring på, om man har i sinde at nedsætte tjenestetiden, og hvornår man har i sinde at nedsætte tjenestetiden. Derfor bliver det nødvendigt at afholde sig fra at diskutere et sådant problem, til vi får en brugbar anledning dertil. Jeg vil kun hertil yder-

ligere føje, at mit parti har jo sin ganske bestemte mening om, hvad der burde gøres på det militære område, hvilke besparelser der er mulighed for, og vi har den mening, at tjenestetiden med det samme burde sættes effektivt ned. Men denne mening er bekendt; jeg vil kun lige erindre om den, og så må vi se at finde lejlighed til at få en udførlig debat om dette problem, også selvom regeringen ikke synes særlig ivrig efter at lægge op til den.

Hvad de her behandlede lovforslag angår, har vor mening ikke forandret sig, siden de var til første behandling. De ændringsforslag, der er stillet til dem, kan ikke stemme os mildere. De fleste af dem betyder ikke så forfærdelig meget, men der er dog eet, som jeg er nødt til at udtale mig om, så meget mere som den ærede ordfører ikke havde noget at sige om det. Det er ændringsforslag nr. 2 til forslag til lov om ændring i tobaksafgifterne, jfr. ændringsforslag nr. 2 til lovforslaget om forhøjelse af afgiften på omsætningen af stærke drikke.

Da disse lovforslag blev fremsat af den højtærede finansminister, udtalte ministeren udtrykkeligt, at regeringen stillede ikke forslag om, at den prisforhøjelse, der blev følgen af disse afgifter, ikke skulle indgå i pristallet, og jeg tror nok, jeg allerede ved første behandling udtalte den formodning, at en sådan udtalelse fra regeringens side var en meget tydelig opfordring til andre partier om at komme med ændringsforslag i den retning. Dette er imidlertid ikke sket, men den højtærede finansminister kommer selv med ændringsforslag til sine skatte-love gående ud på, at prisforhøjelsen ifølge disse love ikke skal indgå i pristallet. Dermed har vi fået bekræftet, at meningen med disse love er, at de skal vende den tunge ende nedad, og dermed er berettigelsen af arbejdernes protester mod disse afgiftslove blevet fastslået. Da overenskomstforliget var halet i land i foråret, fortalte man fra regeringshold, i den socialdemokratiske presse og fra socialdemokratiets talerstole, at nu havde arbejderne nået en, omend ikke stor, så dog væsentlig lønforhøjelse, og De samvirkende Fagforbunds formand, hr. Eiler Jensen, prægede slagordet om, at nu havde man fået den femkrone mere om ugen, som lillemer trængte til. Der er ikke gået så forfærdelig lang tid, siden overenskom-